

Posudek vedoucího na bakalářskou esej *Polární imaginace Julia von Payera* Diany Krasiny

Jedná se o dobrou práci. Před samotným hodnocením nicméně musím zdůraznit, že ačkoliv se mnou autorka svoji bakalářskou esej konzultovala, konkrétně pak zdroje (při jejichž ne zcela nenáročném sběru projevila ocenění hodnou svědomitost a píli), osnovu a způsob uchopení materiálu, k posouzení jsem obdržel až finální text, který tedy hodnotím bez možnosti se průběžně vyjadřovat ke genezi práce a výstupům v podobě náčrtů, kapitol apod.

Pominuli ne zcela plausibilní odkazování na přednášky (str. 7, 15), které by bylo nutné upřesnit a které by bylo funkční v rámci nějakého specifického argumentu, který dotyčný nepublikoval (zatímco v textu se s odkazy na přednášky pracuje jako s variantou bibliografického odkazu), výhradu bych měl zejména k finální struktuře práce, kde je až příliš prostoru věnováno kontextu (de facto až do str. 19), který pro srovnání tří obrazů ve výsledku není funkční. Text se tím pádem snaží obsáhnout až příliš rozsáhlý terén, kterýmžto pádem dochází k celé řadě velkých zjednodušení, jak z hlediska historie, tak historie umění (konkrétní příklady zde vyjmenovávat nebudu, neb se jedná o celkový rys práce a lze jí v tomto ohledu jednoduše zalistovat). Tuto jistou naivitu či zjednodušení bych nicméně nakonec práci odpustil, lépe řečeno, nesmetl bych kvůli ní práci ze stolu, neboť text naštěstí nikdy neustřelí vyloženě vedle, snad jen že provokuje k mnohačetnému „ano, dalo by se to takto říci, ALE...“. Nevyrovnanou strukturu pak má práce i ve své druhé části, kde se již autorka věnuje srovnávaným malířům: k čemu je například relevantní, že Géricault maloval koně, a další víceméně životopisné údaje? Samotnému srovnání je tak věnováno relativně málo místa, což opět vede k jisté prostotě výsledné analýzy.

Budiž toto řečeno, samotné srovnání – které bylo autorčiným nápadem – je přes svou jednoduchost nosné; oceňuji zejména výchozí (a zároveň výsledný) postřeh týkající se pyramidové kompozice, která je v jednom případě figurou nadějeplného vztahování (nikoli vzdáleně symbolické figuře pyramidálního ohně), v druhém je naopak figurou tíže a v případě Friedricha je naopak prostředkem vyjádření nelidské přírody. Text zároveň není prost dalších podstatných postřehů, například v rámci srovnání se současným étosem polárního výzkumu (str. 32).

Práce tak z mého pohledu naplňuje požadavky kladené na bakalářskou esej, která předložila funkční srovnání tří klíčových obrazů „dlouhého“ století, přinejmenším z hlediska romantizující polární imaginace.

Práci předběžně hodnotím stupněm „**velmi dobře**“ (2), v rámci obhajoby práce bych autorku vyzval k důrazu na srovnání tří vybraných obrazů.

V Praze 1. srpna 2024
Mgr. Ondřej Váša, Ph.D.